

ELMO
LÉ VANzet de blik op oneindig.
Vandaag: Wim Opbroeck
in *Bake Off*.

Kinderlijk enthousiasme

Bij driekwart van de tv-shows van entertainend al- looi zijn Koen Wauters, An Lemmens, Dina Tersago, Gert Verhulst of Karen Damen in het pakket inbegrepen. Een studie zou moeten uitwijzen of voortdurend blootgesteld worden aan de fratsen van Andy Peelman en zijn confraters schadelijk is voor het brein, maar ik ben vrij zeker van wel.

Doseren: wie zijn best doet zal het leren. Al hebben ze dat bij de Vlaamse zenders niet echt goed begrepen. Vooral VTM en VIER recyclen meer dan dat ze doseren, wat een afgunst jegens bepaalde *Dag Allemaal*-protagonisten aanwakkert. Eerlijk is eerlijk: ik sta niet te springen om James Cooke voor de honderdste keer te zien opdraven in een jaar tijd.

Het gebeurt daarom zelden dat de juiste persoon het juiste programma presenteert. An Lemmens is dierenrechtenactivist maar loopt wel vetbetaald over de vloer bij boeren die niet bekommerd zijn om de gevoelens van de dieren die voor het brood op de plank moeten zorgen. De presentator van dienst is veelal de m/v/x met het juiste contract.

Er zijn echter gevallen waarbij de mayonaise wél pakt. Zo kan ik mij geen beter figuur - dat woord is zorgvuldig gekozen - inbeelden om *Bake Off* te presenteren dan Wim Opbroeck. Hij is doorheen de jaren gegroeid in zijn rol. Sinds

Wim Opbroeck is als het hyperactieve neefje dat tijdens een kerstfeest alle aandacht opeist

het lopende seizoen is het bekendste exportproduct van Bavikhove pas echt in zijn sas. Dat voel je aan het gemak waarmee hij het programma aan elkaar grapt en grot.

Ik kijk niet naar *Bake Off* voor andermans bakkunsten. Toegegeven, de cake van Alexandra in de vorm van een Chanel N°5-fles zag er behoorlijk appetijtelijk uit, maar uiteindelijk is het niet de amateurbakker maar Opbroeck die de show steelt. Ik las ergens dat hij het perfecte bindmiddel is. Hij bakt het inderdaad niet bruin, maar laat ik het ver-

der rustig aan doen met goedkope kookmetaforen.

Je hoeft *Bake Off* maar enkele minuten te volgen om te weten dat telewerk niet aan Opbroeck is besteed. Hij dartelt met kinderlijk enthousiasme door de show. Luidruchtig, in prachtige pastelkleurige kostuums, neemt hij poolshoogte bij de kandidaten. Het laatste dat je jezelf tijdens een extreem stressmoment toewent is een bezoek van Opbroeck die zijn innerlijke zesjarige aanboort. Maar wat is het heerlijk om hem bezig te zien.

Wim Opbroeck is als het hyperactieve neefje dat tijdens een kerstfeest alle aandacht opeist. Je amuseert je te pletter, maar tegelijk kruip je zijn aanwezigheid in de kleren. Het is daarom niet slecht dat *Bake Off* slechts één keer in de week op tv is. Al zou elk programma een presentator mogen hebben die zoveel passie uitstraalt als Opbroeck in *Bake Off*.

Het leven is soms kommer en kwel, maar af en toe een dosis Opbroeck en we redden het wel.

Bake Off, elke woensdag op VIER.

Vervolg van pagina 13

Sinds 2010 onderging het spel een transformatie, waardoor het overzichtelijker werd.

Flink wat argwaan overheerste toen we zowel het basisspel als het duospel in handen kregen. Speluitgevers gaan immers steeds op dezelfde gretige manier om met succesvolle bordspelen: de kip met de gouden eieren wordt er, zo lijkt het, oneindig gekloond. Van *Kolonisten van Catan* bestaan meer dan tien variaties, inclusief *Kosmonauten* in de ruimte of een Star Trek- of Games of Thrones-uitvoering. Daarbovenop worden er kinderversies en duospelen gecreëerd. Dat laatste is een uitstekende zet want soms - lockdown, iemand? - kun je niet anders dan zo'n spel met twee spelen. Vaak is zo'n duospel een slappe versie van het origineel, maar niet wat betreft *Catan-Duel* en deze *7 Wonders Duel*. Sterker: wat een heerlijk spel.

Qua opstelling en spelstrategie verschilt het niet zo erg van het basisspel (drie tot zeven spelers). Ook van dit duospel zijn intussen enkele uitbreidingen gemaakt: in *Pantheon* passeren de Griekse goden de revue, in *Agora* zijn het leiders

die je beschaving vernietigen of grootser maken. The Playground Community van het Antwerpse spelcafé Playground verkoos het als beste spel voor twee spelers. Wij vonden dat *Catan: Duel* dat verdient. Wat er ook van zij: ontwikkel u!

- Aanleertijd: 30 minuten (20 als je het via tutorial-filmjes aanleert)
- Aantal spelers: 2
- Leertijd: 10+
- Speelduur: 30 minuten
- Prijs: € 24,95 (uitbreiding Pantheon: € 19,95)
- Uit bij Asmodee

Everdell

Nieuw in het gamma is dit bouw- en werkerspel van ontwerper James Wilson. Snel nadat het in 2018 in het Engels uitkwam, werd het onder de prijzen bedolven. Resultaat: de Nederlandstalige editie verscheen op 10 november, maar de hype errond maakte dat

het spel op veel plaatsen nu al uitverkocht is. Wilsons samenwerking met illustrator Andrew Bosley bleek een gouden zet. Hij gaf op lieflijke wijze gestalte aan de Everdell Tree, waarrond boswezens een maatschappij trachten op te bouwen, alsook aan de lieflijke kaartjes met de snoezige bewoners ervan.

Doel is om vier seizoenen lang de rol van de boswezens over te nemen en, door dieren te rekruteren, gebouwen te zetten en grondstoffen als hars, hout of steentjes te verzamelen, het dorpje uit te bouwen met kastelen, herbergen of bibliotheken.

Veel schattiger maken ze bordspelen niet. Het pièce de résistance is een kartonnen driedimensionale boom van 25 centimeter hoog (die-hards kunnen er intussen een houten versie van kopen). Je pionnen zijn eekhoorns, egels en andere boswezens. De aandacht die ging naar vormgeving en sfeer maakt dat je je al op voorhand verknoude in het spelen ervan. Het voelt allemaal net iets meer doorleefd aan en het lijkt wel alsof je in het boek *De wind in de wilgen* van Kenneth Grahame bent terechtgekomen.

Met zo'n sfeer maakt het vreemd genoeg minder uit dat je verdomd lang bezig bent met het aanleren van de spelregels. Maar eens je vertrokken bent, komt de eekhoorn of egel in je naar boven. Nooit zo uitgekeken naar een uitbreiding. De eerste daarvan, *Pearlbrook*, over waterdieren, verschijnt in maart.

- Aanleertijd: 40 minuten
- Spelers: 1 tot 4 (dankzij een achtzijdige dobbelsteen kun je het spel solo spelen)
- Leertijd: 10+
- Duurtijd: 60 minuten
- Prijs: € 49,95
- Uit bij White Goblin Games

Smallworld

In dit spel is het populaire *Lord of the Rings*-universum nooit ver weg. Maar naast dwergen, trollen en orks krijg je hier ook af te rekenen met lijkeneters, meermannen, halfmensen, skeletten en amazones.

Het doel van het spel zit hem in de ondertitel: 'Want de wereld is véél te klein'. Kortom: er wordt expansiedrift van je verwacht. Ruwe, niets en niemand ontziende expansiedrift. Grondstoffen zijn hier, anders dan in andere beschavingspellen als *Catan*, minder van tel. Je gebiedsoveringen hangen af van het juiste ras en de krachten die je bezit. En uitgeleefde beschavingen? Ach, die laat je toch lekker politiek incorrect in verval gaan. Je bent per slot van rekening een ork of een lijkeneter.

Het duurt even voor je alle krachten van de veertien rassen uit *Smallworld* hebt opgeslagen. Die kennis is namelijk nodig om aan te vallen. Ratmensen hebben bijvoorbeeld geen speciale krachten, hun sterkte zit in het aantal waarmee ze ten strijde trekken. Van meermannen moet je weten dat ze de regio's gelegen aan meren en zeeën kunnen plunderen. Speciale fiches en een vreemde dobbelsteen maken dat dit een beschavingsspel met een twist is, en met weinig au sérieux. *Risk*, *Catan* en een beetje *Lord of the Rings*, ergens daartussen beweegt *Smallworld* zich. Maar dan wat primitiever. Aanvalleuh!

- Leertijd: 40 minuten
- Spelers: 2 tot 5
- Leertijd: 8+ (laten we zeggen 11+)
- Duurtijd: 40 tot 80 minuten
- Prijs: € 49,95
- Uit bij Asmodee

Een kast vol gezelschapsspelen. *Wingspan*, van de Amerikaanse ontwerper Elizabeth Hargrave, is een van de meest gegeerde en gaat over vogels. © THOMAS NOLF

LUISTERTIPS

Megalomane oprispingen en kosmische trips

Een halfbakken spreekbuis, een rauw rariteitenkabinet en tedere koortsdromen: dit zijn de opmerkelijkste platen van de week.

Yungblud - Weird!

★★★★★
Wat David Bowie over een handvol decennia klaarde, wil Dominic Harrison (23) aka Yungblud naar eigen zeggen verwezenlijken op eenzelfde plaat. Spoiler alert: dit wakke onding verantwoordt zo'n megalomane oprisping niet. De Brit laat zijn oren hangen naar Amerikaanse emopunk, ter-

wijl een song als 'Charity' dan weer opzichtig hengelt naar de goedkeuring van landgenoten als The Streets, Blur en Oasis. 'Mars' vecht een robbertje met Arctic Monkeys en Ziggy Stardust, maar schiet nooit uit zijn sloffen. Elders hoor je duffe echo's van Beastie Boys of The Cure. Harrison riep zichzelf eigenhandig uit tot de spreekbuis van generatie Z, maar zijn eigen stem heeft hij duidelijk niet gevonden. Yungblud, volbloed? Halfbakken leunt eerder aan tegen de waarheid, met songs die van slapheid getuigen.

The Kills - Little Bastards

★★★★★
Begin deze nieuwe eeuw slaagde het duo The Kills erin om opwinding te puren uit hooguit twee gitaren en een ritmebox. Die spartaanse aanpak wordt nog meer gedetailleerd op *Little Bastards*: een compilatie van rauwe B-kantjes, afgekloven demo's, haastige outtakes en covers. Onder meer Serge Gainsbourg en Screamin' Jay Hawkins worden herdacht met een make-over die je bont en blauw achterlaat. Ook de live-uitvoering van 'Love Is A Deserter' tijdens een radiosessie

haalt het van hun origineel. Niet alle songs zijn even spannend als de opener 'Superpowerless', die het bizar genoeg nooit tot single schopte. Maar dit rariteitenkabinet van The Kills klinkt samenhangend en is een hebedding voor de fans van het eerste uur.

The Avalanches - We Will Always Love You

★★★★★
Voor hun derde plaat zochten The Avalanches de inspiratie in de kosmos, bij de relatie tussen weten-

schappers Carl Sagan en Ann Druyan (die op de hoes staat) en hun zoektocht naar intelligent leven. Het Australische duo gaat te werk zoals Gorillaz: ze creëren elektronische popmuziek die ze volstouwen met zangers en rappers. In de tedere koortsdroom 'Reflecting Light' zalft soulman Sananda Maitreya op overrompelende wijze. Kurt Vile zweeft door een psychedelisch

Nicolas Cage scheldt erop los in Netflix-serie

Nicolas Cage gaat een nieuw programma voor Netflix presenteren. De acteur duikt voor *History of Swear Words* in de geschiedenis van bekende Engelstalige scheldwoorden. **Cage zal elke aflevering kijken naar de oorsprong, het gebruik en de culturele impact van een scheldwoord.** Daarvoor spreekt hij met met historici, komieken en experts op het gebied van taal en popcultuur. De serie is vanaf 5 januari te zien op de streamingdienst. De Amerikaanse acteur speelt ook de hoofdrol in een serie over Joe Exotic, de excentrieke dieren-tuinhouder uit de Netflix-documentaire *Tiger King*. (ANP)